

MICHAEL
CONNELLY

DVE TVÁŘE
PRAVDY

TOP
Krimi

DVE TVÁRE PRAVDY

Michael Connelly

DVE TVÁRE
PRAVDY

Z angličtiny přeložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2017 by Hieronymus, Inc.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018
Translation © Patrick Frank 2018

ISBN 978-80-556-3393-0

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Heather Rizzovej
s vďakou za názov a všetko ostatné

PRVÁ ČASŤ
TABLETÁRI

1

Bosch sedel v cele číslo 3 starého mestského väzenia v San Fernande a prezeral si materiály z jednej zo škatúl prípadu Esme Tavaresovej, keď mu na mobil prišlo varovanie od Belly Lourdesovej z detektívneho oddelenia.

Idu k tebe LAPD a OP. Trevino im povedal, kde si.

V skutočnosti bol tam, kde takmer vždy na začiatku týždňa: pri svojom provizórnom stole zo starých dverí, ktoré si požičal z dvora stavebného úradu a položil na dve škatule so spismi. Poslal Lourdesovej esemesku s poďakovaním, otvoril v telefóne príslušnú aplikáciu a zapol nahrávanie. Mobil položil dolu displejom na stôl a čiastočne ho zakryl Tavaresovej spisom. Robil to len pre každý prípad. Netušil, prečo za ním v pondelok ráno idú pracovníci okresnej prokuratúry a jeho bývalého zamestnávateľa – losangeleskej polície. Nik mu nevolal, aby ho na to vopred pripravil, aj keď treba uznať, že v zamrežovanej cele aj tak nemá skoro žiadny signál. Na druhej strane však vedel, že nečakaná návšteva je často celkom úmyselný ťah. Od nedobrovoľného odchodu na dôchodok pred tromi rokmi bol jeho vzťah s LAPD prinajmenšom napätý a právnik mu radil, aby si všetku komunikáciu s políciou poctivo dokumentoval.

Kým na nich čakal, vrátil sa k rozčítanému spisu. Prezeral si výpovede z týždňov po Tavaresovej zmiznutí. Už ich študoval aj v minulosti, ale bol presvedčený, že spisy často obsahujú utajené stopy, vďaka ktorým sa dá rozlúsknuť aj veľmi starý prípad. Sú tam, treba ich len nájsť. Logický rozpor, nepovšimnutý záchytný bod, protirečivá výpoveď,

poznámka na okraji, ktorú narýchlo pripísal jeden z vyšetrovateľov – vďaka týmto a podobným nálezom už vyše štyri desaťročia rieši jeden zločin za druhým.

Tavaresovej prípad zabral celé tri škatule. Oficiálne išlo len o nezvestnú, za pätnásť rokov sa však nazbieral takmer metrový štôp papierov. Za vraždu to neoznačili iba preto, lebo sa nenašlo telo.

Keď prišiel do San Fernanda ako dobrovoľník na prácu so starými prípadmi, pýtal sa náčelníka Anthonyho Valdeza, čím začať. Náčelník, ktorý si tam už odkrútil dvadsaťpäť rokov, mu poradil, aby to skúsil s Esmeraldou Tavaresovou. Bol to prípad, ktorý Valdeza mátal ako vyšetrovateľa, no ako náčelník miestnej polície mu jednoducho nemohol venovať primeraný čas.

Za dva roky, čo tam robil, otvoril množstvo ďalších a takmer desať aj uzavrel. Bolo medzi nimi niekoľko vražd a znásilnení. Keď mal trocha času, stále sa však vracal k Tavaresovej a voľné minúty či hodiny trávil nad jej spisom. Aj jeho už začínala mátať. Bola to mladá mamička, ktorá zmizla a nechala po sebe dieťa spiace v kolíske. Možno to klasifikovali len ako prípad nezvestnej osoby, on však ani nemusel dočítať prvú škatulu, aby mu bolo jasné presne to, čo náčelníkovi a ďalším vyšetrovateľom v minulosti. Esme Tavaresová nie je len nezvestná. Je mŕtva.

Počul, ako sa otvorili kovové dvere väzenia. Nasledovali kroky na betónovej podlahe pred trojicou ciel. Pozrel sa cez mreže a prekvapilo ho, koho vidí.

„Ahoj, Harry.“

Bola to jeho bývalá partnerka Lucia Sotová s dvoma mužmi v obleku, ktorých nepoznal. Keďže mu o tom nedala vedieť vopred, okamžite spozornel. Zo sídla LAPD a okresnej prokuratúry v centre L. A. to bolo do San Fernanda minimálne trištvrte hodiny autom. Mala viac než dosť času, aby naľukala krátku správu v štýle „Hej, Harry, ide-me k tebe“. Ona to však neurobila, takže musel predpokladať, že tí dvaja neznámi ju už vopred umlčali.

„Dlho sme sa nevideli, Lucia,“ odvetil. „Ako sa máš, partnerka?“

Zdalo sa, že ani jeden z návštevníkov nemá chuť ísť za ním do cely, aj keď prerobenej na kanceláriu. Vstal teda od stola,

zobral si spod spisov mobil a vopchal si ho do náprsného vrecka displejom k telu. Potom pristúpil k mrežiam a prestrčil cez ne ruku. S Luciou si síce občas telefonovali a esemeskovali, ale už ju naozaj pár rokov nevidel. Zmenila sa. Schudla, vyzerala utiahnuto a strhane, čierne oči mala plné obáv. Ruku mu stisla len veľmi letmo, ale silne. Jasne mu naznačovala, aby si dal pozor.

Nebolo ťažké odhadnúť, kto sú tí dvaja muži. Obaja mali krátko po štyridsiatke a na sebe konfekčný oblek z veľkoobchodu. Tomu vľavo bolo vidieť vyšúchané pásiky na ľavom boku. Znamenalo to, že pod ním nosí zbraň a jej ostré hrany mu ho pomaly, ale isto ničia. Bosch tipoval, že hodvábnu podšívku už celkom predrali. O šesť mesiacov bude po obleku.

„Bob Tapscott,“ predstavil sa muž. „Som nový partner Šťastlivky Lucy.“

Bol to černocho a Harrymu napadlo, či nebude príbuzný zosnulého muzikanta Horacea Tapscotta, ktorý sa zaslúžil o uchovanie džezovej komunity južného L. A.

„A ja som Alex Kennedy, zástupca okresného prokurátora,“ dodal druhý. „Radi by sme sa s vami chvíľu porozprávali.“

„Ale pravdaže,“ povedal. „Nech sa páči do mojej kancelárie.“

Ukázal na bývalú celu vybavenú oceľovými policami na spisy. Z čias, keď slúžila pre opílco, v nej ostala dlhá spoločná lavica. Rozložil si na nej spisy, do ktorých sa chystal nazrieť. Začal ich skladať, aby hosťom uvoľnil miesto na sedenie, aj keď si bol takmer istý, že o to nestoja.

„Viete, už sme hovorili s kapitánom Trevinom a ten súhlasil, že to môžeme vybaviť v zasadačke na detektívnom oddelení,“ povedal Tapscott. „Bude to tam pohodlnejšie. Ak vám to teda neprekáža...“

„Ak súhlasí kapitán, ja nemám nič proti,“ vyhlásil Harry. „O čo vlastne ide?“

„O Prestona Bordersa,“ prezradila mu Sotová.

Práve sa vracal k dverám celý, no pri tom mene sa na sekundu zarazil.

„Počkajme, kým budeme v zasadačke,“ ozval sa Kennedy rýchlo. „Potom sa porozprávame.“

Sotová vrhla po Boschovi pohľad, ktorý naznačoval, že v tomto prípade je pod veľkým drobnohládcom prokuratúra. Zobral zo stola kľúče a visaciu zámku, vyšiel z cely a s ťažkým kovovým buchnutím ju za sebou zavrel. Pôvodný kľúč sa už dávno kdesi stratil, takže len pretiahol cez mreže bicyklovú reťaz a zamkol ju visacou zámkou.

Cez dvor stavebného úradu odišli zo starého väzenia na First Street. Kým čakali na medzeru v premávke, aby mohli prejsť na druhú stranu, Harry sa nenápadne pozrel na esemesky v mobile. Pred príchodom skupiny z centra mu neprišla žiadna od Sotovej ani nikoho iného. Nechal nahrávanie bežať a strčil telefón späť do vrečka na košeli.

Nakoniec sa ozvala Sotová, netýkalo sa to však prípadu, ktorý ju doviedol do San Fernanda.

„To je fakt tvoja kancelária, Harry?“ spýtala sa. „Vážne ťa dali do väzenskej cely?“

„Áno,“ odvetil. „Pôvodne to bola cela pre opilcov a niekedy mám ráno pocit, že tam ešte stále cítiť vývratky. Za tie roky sa v nej údajne päť či šesť chlapov aj obesilo. Vraj v nej straší. Držia v nej však staré spisy, a tak tam pracujem. Škatule z odložených prípadov sú v susedných dvoch – mám ich vždy poruke. Navyše ma tam skoro nikdy nikto neotravuje.“

Dúfal, že tým posledným naznačí, čo si myslí o tejto návšteve.

„Takže tu vôbec nemajú basu?“ vyzvedala Sotová. „Musia všetkých vozíť dolu do Van Nuys?“

Bosch ukázal na policajnú stanicu na druhej strane ulice.

„Do Van Nuys idú len ženy,“ odvetil. „Máme tu cely pre mužov. Rovno na stanici. Špičkové, moderné, pre jednu osobu. Párkrát som tam už nocoval. Je to lepšie ako v noclahárni PAB, kde všetci chrápu.“

Vrhla po ňom pohľad, ktorý hovoril, že sa musel riadne zmeniť, keď je ochotný prespávať v cele. Iba na ňu žmurkol.

„Viem pracovať kdekoľvek,“ povedal jej. „Aj spať.“

Cesta sa uvoľnila a oni mohli prejsť do vstupnej haly policajnej stanice. Na pravej strane z nej viedli dvere na detektívne oddelenie. Bosch ich odomkol kartou a pridržal ich, kým všetci nevojdú dnu.

Samotné oddelenie nebolo oveľa väčšie ako klasická garáž. V strede malo tri pracovné stanice natlačené do jediného modulu. Patrili trojici detektívov na plný úväzok: Dannymu Sistovi, čerstvo povýšenému Oscarovi Luzonovi a Belle Lourdesovej, ktorá sa len pred dvoma mesiacmi vrátila z rekonvalescencie po zranení pri výkone služby. Pri stenách boli registračky, nabíjačky vysielaciek, kávovar a tlačiareň pod nástenkou s rozpisom služieb a internými oznamami. Bolo tam aj množstvo plagátov s hľadanými a nezvestnými osobami vrátane niekoľkých fotografií Esme Tavaresovej, ktoré miestna polícia vydala za posledných pätnásť rokov.

Z plagátu vysoko na jednej zo stien sa usmievali Disneyho ikonické káčery Huey, Dewey a Louie. Reprezentovali prezývky, ktoré pyšne používali traja detektívi pracujúci v module pod nimi. Kancelária kapitána Trevina sa nachádzala vpravo a zasadačka vľavo. Tretiu miestnosť si prenájmával Úrad súdneho lekára. Pracovali v nej dvaja koronéri s právomocou pre celé San Fernando Valley a niekoľko oblastí na severe.

Všetci traja detektívi boli na svojich miestach. Nedávno sa im podarilo rozbiť organizovanú skupinu autičkárov, čo kradla po celom meste, a advokát jedného z obžalovaných ich pohrdavo nazval „Huey, Dewey a Louie“. Prijali toto označenie ako veľkú česť.

Bosch videl, ako spoza nízkej priečky vykukuje Bella Lourdesová. Kývnutím sa jej poďakoval za včasné varovanie. Chcel jej aj naznačiť, že zatiaľ je všetko v poriadku.

Odviedol návštevníkov do zasadačky. Mala zvukovú izoláciu, na stenách biele tabule a ploché obrazovky. Slúžila ako veliteľské stanovište pri veľkých vyšetrovaniach, operáciách pracovnej skupiny a koordinácii opatrení pri pohromách, či už živelných alebo takých, ktoré spôsobujú nepokoje. V skutočnosti sa však takéto veci vyskytovali veľmi zriedka, takže ju najčastejšie využívali ako jedáleň. Pohodlné stoličky a veľký stôl priam lákali na spoločné jedlo. Aj teraz tam bolo cítiť mexické špeciality. Majiteľ podniku Magaly's Tamales na Maclay Avenue pravidelne nechával na stanici bezplatné jedlo pre zamestnancov a zvyčajne sa konzumovalo práve tu.

„Posaďte sa,“ vyzval Harry návštevu.

Tapscott a Sotová si sadli na jednu stranu stola, Kennedy ho obišiel a sadol si oproti nim. Bosch si vybral stoličku na konci, aby videl na všetkých.

„Tak, čo sa deje?“ spýtal sa.

„Na úvod by sme sa mali poriadne predstaviť,“ začal Kennedy. „Detektívku Sotovú už poznáte zo spoločnej práce na oddelení neuzavretých prípadov. Teraz sa už poznáte aj s detektívom Tapscottom. Obaja so mnou spolupracujú na preverovaní prípadu vraždy, ktorý ste riešili pred takmer tridsiatimi rokmi.“

„Preston Borders,“ povedal Bosch. „Ako sa má? Keď som to naposledy kontroloval, stále hnil v cele smrti v San Quentin.“

„Je tam aj teraz.“

„Tak prečo preverujete jeho prípad?“

Kennedy si pritiahol stoličku bližšie a oprel sa lakťami o stôl. Chvíľu bubnoval prstami na ľavej ruke, akoby sa rozhodoval, či Harrymu odpovedať. Priam z toho kričalo, že si to celé nacvičili vopred.

„Pracujem na oddelení integrity rozsudkov,“ povedal napokon. „Určite ste o ňom už počuli. Pri niektorých vyšetrovaniach spolupracujem s detektívmi Tapscottom a Sotovou, pretože majú skúsenosti s prácou na starých prípadoch.“

Bosch vedel, že toto oddelenie je nové – začalo fungovať až po tom, čo nedobrovoľne opustil LAPD. Vzniklo na základe sľubu v búrlivej predvolebnej kampani, v ktorej sa veľa diskutovalo o dozore nad policajnými zločkami. Novozvolený okresný prokurátor Tak Kobayashi sľúbil, že vytvorí osobitné oddelenie na riešenie čoraz väčšej vlny prípadov, v ktorých nové vedecké metódy vedú k oslobodeniu stoviek ľudí po celej krajine. Nešlo pritom len o samotné metódy, ale aj o fakt, že pôvodne nenapadnuteľné dôkazy sa odrazu vyvracajú a otvárajú dvere väzenia nevinným odsúdencom.

Len čo Kennedy povedal, kde presne pracuje, Harry si dal všetko dokopy a pochopil, čo sa deje. Borders, ktorý podľa neho zabil tri ženy, no odsúdili ho len za jednu, sa po takmer tridsiatich rokoch v cele smrti pokúša chopiť poslednej šance na záchranu.

„To si zo mňa uťahujete, však?“ spýtal sa. „Borders? Nazaj? Vy chcete fakt znova otvoriť jeho prípad?“

Prešiel očami z Kennedyho na svoju bývalú partnerku Sotovú

Cítil totálnu zradu.

„Lucia?“ spýtal sa.

„Harry,“ povedala, „musíš si to vypočuť.“

2

Bosch mal pocit, že sa okolo neho pomaly zatvárajú steny miestnosti. V duchu aj v skutočnosti poslal Bordersa navždy tam, kam patrí. Nepočítal s tým, že by toho sadistického vraha skutočne popravili, ale život v cele smrti je sám osebe peklom – nepomerne tvrdejším ako obyčajné väzenie. Práve takú izoláciu si Borders zaslúžil. Do San Quentinu putoval ako dvadsaťšesťročný mladík. Pre Harryho to znamenalo vyše päťdesiat rokov na samotke – ak bude mať šťastie, tak menej. V Kalifornii zomiera viac odsúdených na smrť vlastnou rukou ako smrtiacou injekciou.

„Nie je to také jednoduché, ako si myslíte,“ začal pomaly Kennedy.

„Naozaj?“ spýtal sa Bosch. „Vysvetlite mi prečo.“

„Povinnosťou nášho oddelenia je zvážiť všetky legitímne podania, ktoré sa k nám dostanú. Naše hodnotenie je iba prvým štádiom a robí sa na prokuratúre, kým prípad posunieme LAPD alebo inej policajnej zložke. Keď splní isté základné požiadavky, prechádzame k druhému kroku a kontaktujeme políciu, aby vykonala príslušné vyšetrovanie.“

„Samozrejme, v tomto bode sú už všetci zúčastnení viazaní mlčanlivosťou.“

Bosch sa pozrel na Sotovú. Odvrátila od neho zrak.

„Presne tak,“ prikývol Kennedy.

„Neviem, aké dôkazy na vás Borders alebo jeho právnik vytiahli, ale je to celé nezmysel,“ vyhlásil Bosch. „Zavraždil Danielle Skylerovú a všetko ostatné je podvod.“

Kennedy nič nevravel, no jeho tvár prezrádzala, ako ho zaskočilo, že si Bosch ešte vždy pamätá meno obete.

„Áno, aj po tridsiatich rokoch si pamätám jej meno,“ potvrdil mu. „Pamätám si aj Donnu Timmonsovú a Vicky

Novotnú – dve obete, pri ktorých váš úrad dospel k záveru, že nemáme dosť dôkazov. Aj ony boli súčasťou toho vášho „príslušného vyšetrovania?“

„Harry,“ pokúšala sa ho upokojiť Sotová.

„Borders nepriniesol žiadne nové dôkazy,“ povedal Kennedy. „Všetky sme už mali.“

Toto Boscha zasiahlo ako úder pästou. Vedel, že ten chlap hovorí o hmotných dôkazoch z prípadu. Naznačoval, že existujú materiály z miesta činu alebo z iného zdroja, ktoré dokazujú Bordersovu nevinu. Ešte horší bol náznak neschopnosti či dokonca zneužitia právomoci – že si tie dôkazy vtedy dávno nevšimol alebo ich celkom úmyselne ignoroval.

„O čom hovoríte?“ spýtal sa.

„O DNA,“ odvetil Kennedy. „V osemdesiatom ôsmom sa s ňou na súde neoperovalo. Proces sa konal predtým, ako v Kalifornii dovolili použiť v trestných veciach dôkazy na báze DNA. Prvý ich prijal a využil súd vo Venture až rok po Bordersovi. V okrese Los Angeles to trvalo ešte o rok dlhšie.“

„DNA sme ani nepotrebovali,“ bránil sa Bosch. „V Bordersovom byte sa našla skrýša s vecami poškodenej.“

Kennedy kývol na Sotovú.

„Šli sme do skladu a vybrali sme si z neho škatuľu s dôkazmi,“ pokračovala namiesto neho. „Veď vieš, ako to chodí. Zobrali sme oblečenie obete do laboratória a dali sme spraviť sérologické testy.“

„Testy sa robili aj pred tridsiatimi rokmi,“ namietol. „Akurát, že vtedy sa namiesto DNA hľadali markery krvných skupín. Nič sa nenašlo. Chcete mi nahovoriť, že...“

„Našli semeno,“ dokončil zaňho Kennedy. „Išlo o skutočne mikroskopické množstvo, ale našlo sa. Od času vraždy sa postupy výrazne zlepšili. No a to, čo našli, nepochádzalo od Bordersa.“

Bosch pokrútil hlavou.

„Okej, vzdávam sa,“ vyhlásil. „Komu patrilo?“

„Násilníkovi menom Lucas John Olmer,“ prezradila mu Sotová.

O tom človeku v živote nepočul. V duchu zúfalo hľadal podvod, fintu, úskok, no rozhodne neveril, že by sa mylil, keď nasadil Bordersovi železka.

„Olmer je v San Quentine, však?“ spýtal sa. „Celé je to...“
„Nie, nie je,“ nenechal ho dopovedať Tapscott. „Už je mŕtvy.“

„Nerob z nás úplných hlupákov, Harry,“ dodala Sotová. „Nemysli si, že sme sa s tým len tak uspokojili. Olmer nikdy nebol v San Quentine. Ešte v dvetisíc pätnástom zomrel v Corcorane a nikdy sa s Bordersom nepoznal.“

„Stokrát sme to preverili,“ dodal Tapscott. „Tie väznice sú skoro päťsto kilometrov od seba a tí dvaja sa nepoznali ani medzi sebou nekomunikovali. Jednoducho to neseďí.“

Hovoril to s výrazným náznakom namyslenosti. Bosch mal sto chutí jednu mu spakruky tresnúť po ústach. Sotová vedela, čo jej bývalého partnera vždy rozčertí, a pre istotu mu položila ruku na rameno.

„Nie je to tvoja vina, Harry,“ povedala mu. „Je to na labáku. Máme všetky správy. Nemýliš sa – nič nenašli. Jednoducho im to vtedy uniklo.“

Pozrel sa na ňu a ona sa radšej znova stiahla.

„Ty tomu fakt veríš?“ spýtal sa jej. „Lebo ja nie. Toto je Bordersova robota. On je za tým celým. Viem to.“

„Ako, Harry? Aj my sme hľadali, ako by to mohol zosnovať.“

„Kto otváral škatuľu po skončení procesu?“

„Nikto. Posledný, kto ju otvoril, si bol ty. Pôvodné pečate boli nepoškodené a je na nich tvoj podpis. Ukáž mu video.“

Kývla na Tapscotta, ktorý vytiahol mobil a spustil nahrávku. Ukázal ju Boschovi.

„Je to v Piperovom centre,“ poznamenal.

Piperovo technické centrum je masívny komplex v centre mesta. Sídli v ňom sklad dôkazových materiálov LAPD, oddelenie na prácu s odtlačkami aj letecká jednotka, ktorá využíva obrovskú plochú strechu ako heliport. Harry vedel, že v sklade dôkazových materiálov majú kvalitné bezpečnostné postupy. K dôkazom smú pristupovať iba policajti pod prisahou a aj tí sa musia najprv legitimovať služobným preukazom a odtlačkom prsta. Škatule sa otvárajú v osobitnej miestnosti s dvadsaťštyrihodinovým priamym dozorom. Toto však bola Tapscottova vlastná nahrávka z mobilu, nie video z bezpečnostnej kamery.

„Nerobíme so starými dôkazmi prvý raz, a tak máme vlastné postupy,“ vysvetlil detektív. „Jeden z nás otvára škatuľu, druhý to nakrúca. Nezáleží na tom, že tam majú kamery. No a ako sám vidíte, ani jedna pečať nie je porušená. Nikde žiadna známka neoprávnenej manipulácie.“

Sotová na videu ukázala škatuľu do kamery a obracala ju, aby bolo vidieť, že sa ani jedna strana neporušila. Spoje boli zalepené starými nálepkami, ktoré sa používali v osemdesiatych rokoch. Už minimálne niekoľko desaťročí má polícia namiesto nich špeciálnu červenú pásku, ktorá sa pri každom pokuse o odlepenie láme. V roku 1988 sa však ešte na škatule lepili biele obdĺžniky s nápisom ANA-LYZOVANÉ DŮKAZY LAPD a miestom na dátum a podpis. Sotová manipulovala so škatuľou otrávene. Bosch to vnímal ako prejav toho, že podľa nej len zbytočne strácajú čas. V tomto bode ešte stála na jeho strane.

Tapscott pristúpil bližšie a zaostril na jednu z nálepiek na hornej stene škatule. Harry na nej videl svoj podpis a dátum 9. 9. 1988. Vedel, že škatuľu zapečatil hneď po skončení procesu. Vrátil ju do skladu pre prípad, že by vyššia inštančia zrušila pôvodný rozsudok a celá vec by znova išla na súd. V Bordersovom prípade sa to nestalo, a tak zrejme ostala celé dekády na polici. Pravidelná likvidácia starých dôkazov ju obišla, pretože na ňu jasne napísal číslo 187 – paragraf kalifornského trestného zákona pre vraždu. V kontexte skladu to fungovalo ako nápis NEVYHADZOVAŤ.

Tapscott zaberá stále nové uhly a Harry si všimol, že aj tu vidno jeho starý zvyk zalepiť na škatuli úplne všetky spoje vrátane toho na dne. Vždy to tak robil, kým neprešli na krehkú červenú pásku.

„Trocha sa vráťte,“ prikázal. „Ukážte mi znova podpis.“

Tapscott obrátil telefón k sebe, presunul sa v nahrávke o čosi dozadu a zastavil prehrávanie na zábere s detailom Boschovho podpisu. Potom ho ukázal Harrymu, ktorý sa k nemu naklonil a poriadne si ho prezrel. Bol vyblednutý a ťažko čitateľný, no vyzeral pravo.

„Dobre,“ povedal Bosch.

Detektív znova pustil prehrávanie. Sotová na nahrávke rozrezala pečate špeciálnym nožom pripevneným káblom k stolu a otvorila škatuľu. Kým z nej vyberala osobné veci